

't Beeldeken.

ander door mijn schuld te hinderen en hoop dat onze lieve Heer mijn goeden wil beloonen zal met ons en onze kinderen in vrede en geluk te laten leven tot het oogenblik van scheiden komt”.

* * *

Wonderlijk mysterie...! 't Was of zij beiden, in hun naïeve, nuchtere ziel van natuurmenschen, het Onvermijdelijke voelden komen, in vruchteloos en angstvol pogen om er nog aan te ontsnappen...

Een avond, op het einde van Maart, na een afschuwelijken dag van ijskouden wind en aanhoudenden regen, waarin hij toch maar onverpoosd had door gesjouwd, mestend, zaaiend, plantend, wanhopig bij 't idee dat hij dit jaar, na dien langen guren winter, zoo achteruit was met zijn vroege groenten en vruchten, kwam Theofiel afgemat van vermoeidheid en koortsachtig rillend naar huis. 't Was of hij plotseling oud geworden was, of hij in eens versleten was, den rug gekromd, de uitgeholde wangen grauw, een uitdrukking van schuwen angst in zijn doftriestige, diep in hun donkere holten weggetrokken oogen. Hij weigerde iets te eten, hij wilde niets dan warme zoethoutthee, waarvan hij overvloedig dronk, vijf, zes groote koppen na elkaar, huiverend naast het vuur gekropen, terwijl 't ontstelde Beeldeken in allerhaast met een krui kokend water zijn bed ging warmen.

Zij sprak hem moed en troost in, wyl ze gejaagd heen en weer liep van de keuken naar het slaapvertrek. 't Zou niets zijn, alleen maar een zware valing, *) haast onvermijdbaar in zulk hondenweer. Enkele dagen rust en warm te bed blijven liggen, met veel warme klissiethee †) om goed te zweeten, en alles zou in orde zijn. Maar reeds den tweeden dag, in plaats van te verbeteren, kreeg hij folterende pijnen in de keel en in de zij, en plotseling werd de toestand zóó ernstig dat men in allerijl om dokter en pastoor moest loopen.

De pastoor kwam nog op tijd om hem de laatste sacramenten toe te dienen, maar toen de dokter kwam was 't reeds te laat. In

*) Verkoudheid.

†) Zoethoutthee.

eens, na een kortstondig, wild ijlen was hij dood, dood in haar armen, wyl hij eensklaps woest in zijn bed opsprong, met zijn beide handen aan zijn keel, als om er een worgenden klauw weg te rukken. Een rauwe kreet, een krampachtige gezichtsvertrekking, een zwaaiend uitslaand van de armen, en levenloos hoofdbonzend tegen 't hout der sponde stortte hij op 't bed weer neer. Een slag, een weerlicht, en alles was gedaan...

De overweldigende smart van 't Beeldeken uitte zich eerst door niets dan stom-starende wanhoops-roerloosheid. Dood zijn!... Zoo in eens, plotseling dood zijn, wyl hij 't oogenblik te voren nog gesproken had, wyl hij nog pas zijn kopje thee gedronken had, neen neen, zij begreep het niet, zij geloofde 't niet. Hij was niet dood, hij lag weer kalm te rusten, hij sliep, de dokter vergistte zich, de dokter kende hem niet zooals zij hem kende, de dokter wist niet dat hij pas te voren nog gesproken, nog een kopje thee gedronken had. Zij liep even buiten, zonder reden, zonder doel. Zij kwam terug, keek naar de kachel of het vuur wel brandde, of de thee niet koud zou worden. Want hij was niet dood, hij sliep maar even, straks zou hij misschien weer opstaan en opnieuw te drinken vragen. En vreemd kwam het haar voor de kinderen wanhopig te hooren huilen en snikken, en den dokter met bedroefd gezicht op haar af te zien komen, en hem banale troostwoorden te hooren zeggen; want dood was hij toch niet, haar man, men stierf niet zoo in eens, dat duurde, dat duurde, men riep, men leed, men schreeuwde, men vocht, dagen en dagen lang soms, tegen den dood. Sterven!... neen neen, sterven was iets anders, heel heel anders...

„Ach joa, moederken, 't es heul triestig, heul triestig, en 'k hê ik veul compassie mee ou, moar doar 'n es nou nie mier an te doen, en ge moet er gij trachten 'n reden in te moaken,” hoorde zij den dokter zeggen; en langzaam kwam 't besef der wreede werkelijkheid in haar. „'K goa 'k weere wig, moederken, 'k 'n hê 'k hier nie mier te doen. Kan 'k ou meschien van dienst zijn in 't durp, mee 't an de paster en de secretoarus te goan zeggen?”